

Nihayete Ermeden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Şubat 2015

Kumral saçlarının gölgesi kadar
Yeknesak şu soluduğum hava.
Baykuşların tedirgin edici varlığı
Üzüncün hecelerinde buldurduğu o yankı...

Kelimelerin zinciri iken
Boynumda çepeçevre
Kuş kadar hafif şu ruhum ötelenmişken
Ta öbür âleme.

Bariz çığılığı depreşen o yenilgi
Sergilediği amansız ve
Sıkışıp kalmış cılız gövdesi...

Öfkenin nazarında ses bulmuş hüznün
Yaratılşın türevi ummanlar kadar engin.
Ses getirmese de varlığım
Asla zuhur bulmayan bilindik tecellim.

Bir varmış bir yokmuş
Onca seyreltili serzeniş
Bir yokmuş belki de bir varmış
Eşikte nöbet tutarken tüm o tedirginliğim,
Başa var mıydı ki nihayete ersin
Yaşanırken o tükeniş.

Bir yetişkinin nidaları kadar akıl sır ermez
Yeni yetme o kızın hayalleri hudut bilmez.
Adı insan adı devran
Aşk bu, tanır mı zaman ile mekân.
İzdüşümü yadsınamaz
Mihenk taşı ömrün asla terk edilemez.
Hırçın ve bitap iken
Ve o efsunlu düşler nihayete ermeden.